

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/116/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818201921
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3818201921.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu G. U., a. s. so sídlom G., I. XXX/A, F.: XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. I. H., PhD., s.r.o. so sídlom G., S. XX, proti žalovanému Z. I., nar. XX.X.XXXX, bytom J. N. č. XX, o zaplatenie 1923,86,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 20. decembra 2018, č.k. 7Csp/41/2018- 106, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej výrokovej časti a výrokovej časti o náhrade trov konania p o t v r d z u j e.

Žalovanému n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie o zaplatenie sumy 1,28 eur. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1923,86 eur, úroky a úroky z omeškania vyčíslené ku ňu 31.05.2017 vo výške 462,57 eur, úroky z omeškania vo výške 5,25 % ročne z dlžnej sumy 1923,86 eur od 01.06.2017 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal proti žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V odôvodnení uviedol, že žalobca žalobou zo dňa 23.04.2018, podanou prostredníctvom právneho zástupcu sa domáhal proti žalovanému zaplatenia 1.923,86 eur, úrokov vo výške 1.571,15 eur, úrokov vo výške 32,93 eur, úroku zo zostatku nesplatenej istiny, t. j. zo sumy 1.923,86 eur vo výške 24,50% ročne od 08.06.2017 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 1.923,86 eur od 08.06.2017 do zaplatenia. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil nasledujúci skutkový stav: Dňa 25.11.2013 medzi K. a žalovaným bola uzavretá Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 2.000,- eur, ktorý sa ako dlžník zaviazal uhradiť v 60 mesačných splátkach po 64,27 eur (splátka istiny a úroku: 58,- eur, poplatok za poistenie úveru: 6,27 eur), vždy k 20. dňu v mesiaci počnúc dňom 20.12.2013. V zmluve bol uvedený dátum konečnej splatnosti úveru: 20.11.2018, úroková sadzba 24,50% ročne, RPMN 29,24%, priemerná RPMN 21,09% ročne, celková výška nákladov 1.545,96 eur. Podaním zo dňa 29.12.2014 žalobca oznámil žalovanému, že úverová pohľadávka sa k uvedenému dátumu stala predčasne splatnou v celom rozsahu. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 52 ods. 1, § 52 ods. 3, 4, § 497 Obchodného zákonníka; § 1 ods. 1, ods. 2, § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu 25.11.2013. Hodnotením skutkového stavu veci dospel súd prvej inštancie k právnomu záveru, že žaloba je podaná dôvodne sčasti. Uviedol, že predmetná vec sa týka záväzkovo-právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku, v zákone č. 129/2010 Z.z. Ako vyplýva z čl. 10 ods. 2 smernice č. 2008/48 v súlade s odôvodnením 31 tejto smernice, požiadavka zrozumiteľne a stručne uviesť v zmluve o úvere, vyhotovenej písomne alebo na inom trvalom nosiči náležitosti uvedené týmto ustanovením, je

nevyhnutná na to, aby sa spotrebiteľ mohol oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami. Predmetná zmluva podľa súdu prvej inštancie spĺňala všetky v ustanovení § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., v znení účinnom ku dňu 25.11.2013 predpísané náležitosti, a preto úver nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Dňa 13.06.2017 medzi K. bankou, a.s. G. a žalobcom bola uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávok č. III/2017. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že jej predmetom bolo postúpenie pohľadávky proti žalovanému. V Obchodných podmienkach pre úver, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.11.2013 sa jej zmluvné strany dohodli, že ak je dlžník v omeškaní s platením čo i len jednej splátky alebo jej časti, banka je oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný. V podaní zo dňa 9.12.2014, označenom ako Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru, žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy 518,77 eur, a to v lehote 15 dní od doručenia výzvy. Súčasne ho upozornil, že ak dlžnú sumu nezaplatí, je oprávnený využiť ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka. Žalovaný dlžnú sumu nezaplatil a dňa 29.12.2014 žalobca, ako veriteľ úver zosplatnil. Medzi stranami nebolo sporné, že ku dňu zosplatnenia úveru dlžná istina predstavovala 1.923,86 eur (2.000,- eur mínus zaplatená istina 76,14 eur). Nárok o zaplatenie 1.923,86 eur, uplatňovanej titulom istiny, bol opodstatnený. V Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.11.2013 si pôvodný veriteľ a žalovaný dohodli úrok 24,50% ročne. Dohodnutá výška úrokovej sadzby sa neprieči dobrým mravom, nie je v rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka. Medzi stranami nebolo sporné, že ku dňu zosplatnenia úveru dlh na dohodnutých zmluvných úrokoch predstavoval 514,74 eur, na úrokoch z omeškania 9,96 eur a dlh na úrokoch z omeškania po vyhlásení predčasnej splatnosti až do 31.05.2017 244,62 eur (špecifikácia predložená žalobcom dňa 11.06.2018), čo celkovo je suma 769,32 eur, z ktorej je potrebné odpočítať žalovaným realizované úhrady: 155,86 eur a 150,89 eur (špecifikácia predložená žalobcom dňa 11.06.2018). Dlž na dohodnutých zmluvných úrokoch a úrokoch z omeškania do 29.12.2014 a na úrokoch z omeškania po vyhlásení predčasnej splatnosti až do 31.05.2017, predstavuje sumu 462,57 eur. Nárok o zaplatenie 462,57 eur, bol opodstatnený. Oznámenie zo dňa 29.12.2014 o tom, že pohľadávka sa stala predčasne splatnou v celom rozsahu, právny predchodca žalobcu odoslal žalovanému dňa 31.12.2014 (č. l. 58 p.v.) a za doručení sa považuje dňom 3.1.2015. Ako to už bolo uvedené, úroky z omeškania po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru do 31.5.2017 predstavujú 244,62 eur (sú súčasťou celkovej sumy 769,32 eur, z ktorej bolo potrebné odpočítať žalovaným realizované úhrady: 155,86 eur a 150,89 eur). Omeškanie trvá aj po 31.05.2017, preto súd priznal žalobcovi úroky z omeškania 5,25% ročne z dlžnej sumy 1.923,86 eur od 01.06.2017 až do zaplatenia. Žalobca predmetom konania urobil aj nárok o zaplatenie zmluvných úrokov 24,50% ročne od vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru do 31.05.2017, uplatňované vo výške 1.141,56 eur, a ďalej o zaplatenie zmluvných úrokov 24,50% ročne z dlžnej istiny 1.923,86 eur od 01.06.2017 do zaplatenia. Splácanie úveru v splátkach, na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Stav výhody splátok je obvyklý a teda justifikuje nárok dodávateľa na úroky, ako cenu dočasne „obetovaných“ peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde navrhovateľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojim právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto zásadnom rozdieli, podľa názoru súdu, spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade, by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia, a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového

vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd ďalej poukazuje na to, že keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru, tak s týmto stavom sa spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením dlžnej sumy. Naopak, s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku robí absolútne neplatnou. Povedané inak, v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. č. 87/1995 Z. z.. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nar. vl. alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k/ Občianskeho zákonníka. Zásadný posun v uvedenej otázke predstavuje v spotrebiteľských právnych veciach i judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (porovnaj napr. C-416/11). V tejto súvislosti súd opätovne udáva, že prípadná dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania platiť za ďalšie sankcie aj po splatnosti pohľadávky, a to aj úroky za poskytnutie úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, a tým zhoršuje jeho postavenie oproti zákonnej úprave, ktorá ho chráni v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu vo vzťahu k výške úveru. Žalobca bol v konaní, pokiaľ ide o istinu, úspešný v rozsahu 100%. Po právoplatnosti rozhodnutia, osobitné uznesenie o výške náhrady trov konania vydá súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej výrokovej časti podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože nie je zrejmé z akého právneho predpisu súd vychádzal, keď uzavrel záver, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobca nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Súd a akýkoľvek štátny orgán v SR má postupovať na základe a v medziach zákona, čo zaujatím takéhoto právneho názoru súdu bez podpory právnym predpisom podľa názoru žalobcu naplnené nebolo. Poukázal na to, že rozhodovacia prax súdov v otázke priznávania zmluvných úrokov po zosplatnení úveru je rôznorodá, čo nie je v súlade s princípom právneho štátu, ktorého obsahom je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď. V prípade zmluvného úroku žalobca zastáva názor, že ide o dohodnuté zmluvné plnenie akcesorickej povahy. Uvedené znamená, že takéto plnenie je nevyhnutne spojené s istinou úveru, od ktorej existencie závisí aj samotný zmluvný úrok ako forma odmeny veriteľa (Žalobcu) za poskytnutie predmetného úveru. S poskytnutím úveru bol teda spätý aj nárok Žalobcu na zmluvné úroky, pričom Žalovaný si bol tohto nároku vedomý a svojím podpisom Zmluvy sa tieto zmluvné úroky zaviazal uhrádzať. Veriteľ má nárok na úrok až do splatenia úveru. Zosplatnenie úveru je len zmena termínu splatnosti, na ktorú má veriteľ nárok. V prípade ak by veriteľ úver nezosplatnil, dlžník by bol povinný platiť zmluvné úroky. Ak teda je dlžník povinný platiť zmluvné úroky v prípade ak platí úver v splátkach, odporuje logickému výkladu aby bol od toho oslobodený v prípade oprávnenej zmeny termínu splatnosti. Úroky z úveru sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy predstavujú cenu úveru. Dlžník je povinný platiť úroky od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na povinnosť platiť úroky z úveru nemá vplyv ani zosplatnenie úveru. Táto povinnosť zásadne trvá do času reálneho vrátenia poskytnutého úveru. Vzhľadom na fakt, že k vráteniu celej poskytnutej istiny doposiaľ nedošlo, nedošlo ani k zániku dohodnutého záväzku Žalovaného, v zmysle ktorého je povinný naďalej uhrádzať zmluvne dohodnuté úroky. Žalobca taktiež nesúhlasí s tvrdením súdu, že súbežným uplatňovaním úrokov z úveru a úrokov z omeškania dochádza k hrubej nadvláde veriteľa. Keďže oba typy úrokov sú diametrálne odlišným právnym inštitútom a sledujú iný cieľ, nemôže ísť o dvojité sankcionovanie žalovaného. Dohodnuté úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí, naproti tomu, úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku uvedeného priamo v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania dlžníka so splnením dlhu. Najvýraznejšie tieto odlišnosti demonštruje skutočnosť, že aj keď dlžník nie je v omeškaní s plnením dlhu, môže veriteľ požadovať úroky dohodnuté v zmluve, na druhej strane, úroky z omeškania môže požadovať pri omeškaní dlžníka aj v prípade bezodplatnej pôžičky. Obidva úroky môže teda veriteľ

žiadať popri sebe, a to bez ohľadu na skutočnosť, či ide alebo nejde o občianskoprávny vzťah. Zároveň žalobca uvádza, že zosplatnením úveru nedochádza k zániku zmluvného vzťahu, ale dochádza k zmene obsahu záväzku. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn.: 41Co/13/2018 zo dňa 16.08.2018 a Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn.: 11Co/22/2018 zo dňa 28.06.2018. Žalobca žiada, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie alternatívne žiada, aby odvolací súd žalobe vyhovel v celom rozsahu a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej zamietajúcej výrokovej časti a výrokovej časti o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. So zreteľom na obsah odvolania žalobcu, v odvolacom konaní bol preskúmaný výrok napadnutého rozsudku, ktorým bola žaloba zamietnutá, ako aj súvisiaci výrok o trovách konania, a preto výrok, ktorým bolo konanie v časti o zaplatenie sumy 1,28 eur zastavené a výrok, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené, ktoré odvolaním žalobca nenapadol, v odvolacom konaní preskúmané neboli a ako také nadobudli právoplatnosť.

6. Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby v časti týkajúcej sa zmluvného úroku vo výške 24,50 % ročne od vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru do 31.5.2017, súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobcovi neprináležia zmluvne dohodnuté úroky z úveru, ale len úroky z omeškania. Uviedol, že predčasným a mimoriadnym zosplatnením úveru veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Nastupuje tak stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom.

7. Odvolací súd považuje tento právny názor súdu prvej inštancie za správny a stotožňuje sa aj s odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu podľa § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobcu uvádza nasledovné:

8. Uzavretý zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou K. a.s. a žalovaným na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.11.2013 (ďalej len „zmluva o úvere“) je potrebné, aj podľa názoru odvolacieho súdu, posudzovať ako spotrebiteľský zmluvný vzťah. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že na základe zmluvy o úvere poskytol predchodca žalobcu žalovanému úver vo výške 2.000,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v mesačných splátkach po 64,27 eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaný si neplnil svoju povinnosť vyplývajúcu z uzatvorenej zmluvy o úvere, napriek výzve nezaplatil omeškané splátky riadne a včas, predchodca žalobcu ku dňu 29.12.2014 úver zosplatnil.

9. Odvolací súd má za to, že v predmetnej veci súd prvej inštancie správne uzavrel, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). V zhode s názorom súdu prvej inštancie, odvolací súd opakuje, že po zosplatnení úveru je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. Samotné užívanie finančných prostriedkov veriteľa môže byť odmeňované iba počas platnosti doby úveru, teda počas doby, ktorá je zmluvnými stranami dohodnutá ako doba, v ktorej sa dlžník zaväzuje samotný dlh splatiť (zvyčajne v pravidelných splátkach). Pri omeškaní dlžníka so splácaním pohľadávky veriteľa tento má nárok iba na plnenia, ktoré mu zákon priznáva. Má teda nárok

požadovať vrátenie úveru alebo jeho časti, ktorú ešte dlžník nesplatil a zároveň môže požadovať od dlžníka úroky z omeškania. Pokiaľ dlžník po zosplatnení úveru už nie je oprávnený držiteľ finančných prostriedkov veriteľa, a teda nemá oprávnenie k dispozícii finančné prostriedky veriteľa a nemá výhodu splátok, nie je možné k tomuto priradiť oprávnenie veriteľa na zmluvné výroky predstavujúce plnenie pre veriteľa, ktoré prijíma z dôvodu, že dlžník má k dispozícii jeho finančné prostriedky a má tiež výhodu splátok. Zosplatnením úveru sa dlžník dostáva do omeškania, s ktorým je spojený iný inštitút, a to nárok na úroky z omeškania.

10. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy.

11. Zosplatnením úveru nastáva predčasná splatnosť úveru, dochádza teda k zmene pôvodných podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý. Po zosplatnení úveru sa dlžník, pokiaľ v určenej lehote neuhradí dlh, dostáva do omeškania a nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. Odvolací súd preto uzavrel, že v predmetnej veci má žalobca nárok po zosplatnení len na úroky z omeškania a nie na dohodnuté zmluvné úroky, ako uviedol aj súd prvej inštancie.

12. K námietke, že rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný a arbitrárny, odvolací súd uvádza, že túto odvoláciu námietku žalobcu nemožno považovať za dôvodnú. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie rozsudok náležite odôvodnil v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia má všetky náležitosti vyžadované uvedeným ustanovením. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nepochybne vyplýva, na základe akých úvah s prihliadnutím na zistený skutkový stav dospel súd prvej inštancie k právnemu názoru vyslovenému v rozhodnutí vo veci samej. Súd prvej inštancie pri odôvodnení svojho rozhodnutia dbal aj na to, aby jeho odôvodnenie bolo presvedčivé. Okrem toho súd prvej inštancie svoj záver o zamietnutí žaloby v časti týkajúcej sa zmluvného úroku po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru oprel aj o príslušnú judikatúru súdov SR.

13. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej výrokovej časti a vo výroku o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v konaní úspešný. Žalovanému však žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, a preto odvolací súd žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).